

**Ο „ΝΟΥΜΑΣ“,
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ**

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κίσκια τῆς πλατείας Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁφθαλμιατρειῶν), Σταθμοῦ Ὑπογείου σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια).

Ὁ „ΝΟΥΜΑΣ“ δέχεται ἀπὸ τίς ἐποχὲς καὶ τριμηνούς συνδρομητές, μὲ δύο δραχμὲς προσπληρωτέες τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΖΗΤΟΥΜΕ

τὴν ἀδεια ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας ν' ἀσχοληθοῦμε καὶ μιὰ φορὰ ἔτσι, κάπως στὰ σοβαρά, μὲ τὸν κ. Μιστριώτη, ἂν καὶ ὁ φαίδρος αὐτὸς Τσελεπίτσαρης μονάχα τὴ σάτυρα καὶ τὴ γελοιογραφία ἠμπορεῖ ν' ἀπασχολῇ ὅταν γαυγίξῃ γιὰ ἐπιστημονικὰ ζητήματα.

Οἱ συνάδελφοί του, καὶ μάλιστα ὁ ἴδιος ὁ Χατζιδάκις, ὁ σημερινὸς του σύμμαχος, ξεκαρδίζονται στὰ γέλια μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ του ἐργασία. Οἱ μαθηταὶ του γλεντοῦν μὲ τοὺς λόγους του καὶ κρίνουν μὲ σοβαρότητα ὄχι καὶ τόσο Ἀκαδημαϊκῶς τοὺς σοφὸς του προλόγους καὶ τὴν κομπογιαννίτικη Γραμματολογία του. Ὁ δὲ κοσμάκης ποῦ χωνεύει ἀνεξέταστα ὅ,τι τοῦ δίνουν νὰ διαβάξῃ οἱ ἐφημερίδες, δὲν θὰ διστάσῃ καθόλου νὰ τοῦ καθίσῃ στὸ ἐμπνευσμένο κεφάλι τὴ λεκάνη τοῦ Ἄδων Κιχώτου, ὅταν τὸν ἀκούῃ νὰ σαλιαρίζῃ

σὸν Ψηριώτης Κουτσαδάκης, πῶς θὰ κάψῃ τὸ Βασιλικὸ θέατρο, καὶ πῶς θὰ τινάξῃ στὸν ἀέρα τὸ Πανεπιστήμιο, ἂν τολμήσουν τὰ μίσθαρνα ὄργανα τῆς Πανσλαβιστικῆς προπαγάνδας πρῶν! νὰ τοῦ χαλάσουν τὴ παστωμένη γλῶσσα του.

Τέτοιος εἶναι ὁ «Διδάσκαλος τοῦ Γένους»—καθὼς τον ἀποκάλεσε τὸ χαριτόδρυτον «Ἐμπρός» προχτὲς—καὶ τέτοιος μᾶς παρουσιάστηκε καὶ στὸν τελευταῖο λόγο ποῦ ἔδγαλε στὸ Πανεπιστήμιο, ὑδρίζοντας τὴν Πολιτεία ποῦ τόλμησε νὰ τοῦ ζητήσῃ λόγο γιὰ ὅσα εἶπε καὶ γιὰ ὅσα δὲν ἔκανε.

Τέτοιος εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Πολὺ καλά! Μὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀπέραντο φρενοκομεῖο ποῦ καλεῖται Ρωμέϊκο, δὲν ἠμποροῦσε νὰ βρεθῇ ἕνας Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας νὰ τὸν βάλῃ στὴ θέσι του καὶ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ πῶς τὸ Πανεπιστήμιο δὲν εἶναι θέατρο τῆς Ἀλάμπρας ἢ ἱπποδρόμιον τοῦ Πιεραντώνη γιὰ νὰ παρασταίῃ μέσα σ' αὐτὸ τὸν Πατριώτη καὶ τὸν Σοφὸ καὶ νὰ ξεμυαλίξῃ τὰ παιδιὰ μὲ τίς παπαρδέλες του;

Ἡ Πολιτεία τὸν πληρώνει γιὰ νὰ διδάσκῃ κ' ὄχι γιὰ νὰ μορφῶνῃ διαδηλωτὰς καὶ γιὰ νὰ καλλιεργῇ τὴ δημοκρατία στὴν ψυχὴ τῶν ἀκροατῶν του, ποῦ θάναυ οἱ πολῖται τῆς αὔριον κ' οἱ διδάσκαλοι τῆς νέας γεννεᾶς. Ἄν ἡ Πολιτεία εἶχε κάποια βαθύτερη συναίσθησι τῶν καθηκόντων τῆς, ἔπρεπε νὰ προσκαλέσῃ τὸν «Διδάσκαλον τοῦ Γένους» καὶ τοῦ «Ἐμπρός» τὴν προπερασμένη Παρασκευὴ καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ λόγο γιὰ τὰ χειροκροτήματα ποῦ ἐπροκάλεσε μὲ τίς ἀνόσιες καὶ ἀνόπτες παπαρδέλες του.

Ο „ΠΥΡΡΟΣ“

στὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ ἑδημοσίευσ' ἕνα γράμμα ποῦ τοῦστειλε ὁ κ. Ἄλ. Παλλῆς (ἀπὸ τοὺς λουφετζῆδες τῆς Πανσλαβιστικῆς ἐταιρίας κ' αὐτός!) μὲ τὸ ὅποιον οἱ πολιτικοὶ μας, ὅσοι τούλχιστον τὸ διάβασαν, δὲ θάμειναν καὶ τόσο ἐνθουσιασμένοι, ἀφοῦ εἶναι γεμάτες μὲ πικρὲς, μὰ καὶ μὲ μεγάλες κ' ἀκατανίκητες ἀλήθειες

«Νὰ εἶσαι—γράφει ὁ κ. Παλλῆς στὸ διεθυντὴ τοῦ «Πύρρου»—κομματικὸς καὶ Δεληγιαννικὸς μαζί, εἶναι νὰ εἶσαι ὅσο γίνεται πῶς ἀντεθνικός. Τί περι-

μένεις ἀπὸ τέτιον κατεργάρη καὶ ξαναμωραμένον σὸν τὸν Δεληγιάννη; Ἄφτος δ', γιὰ νὰ γίνῃ ὑπουργός, εἶναι ἀνάγκη νὰ καταβοῦν οἱ Τοῦρκοι στὴν Ἀθήνα, εἶναι ἀρκετὰ ἀξίος γιὰ νὰ τοὺς φέρι. Κι' ἂν δὲ θὰ τὸ θέλει ὁμῶς εἶναι ἀρκετὰ ξαναμωραμένον, γιὰ νὰ τοὺς φέρῃ καὶ μὴ θέλοντας. Δὲν σοῦ φτάνει τὸ 1885 καὶ τὸ 1897; Ἡ καταναγκαστικὴ κυκλοφορία, ὁ ἔλεγχος κτλ.

«Ἄ θέλεις τὸ ἐθνικὸ καλὸ καὶ τὸ Ἀρβανίτικον καλὸ, τί ἔχεις νὰ κάνεις μὲ τοὺς Πολιτικούς τῆς Ἀθήνας, κ' ὄχι μονάχα μὲ τὸν Δεληγιάννη, παρὰ καὶ μὲ τὸ Θεοτόκη, τὸ Ζαῖμη, τὸ Ράλλη κ' ἄλλους; Τοῦ Δεληγιάννη, τὰ εἶπαμε. Ὁ Θεοτόκης ἔφερε μοντεκάρλο στοὺς Κορφοῦς, ἀπ' ὅξω ἀπὸ τὴν Ἀρβανίτικα, ποῦ ἀποτέλεσμα θᾶξαι νὰ φάνε μιὰ μέρα οἱ ξένοι—ἴσως οἱ Ἴταλοι—τοὺς Κορφοῦς καὶ τότε ἔχε γιὰ καὶ Ἡπειρο καὶ Ἀρβανίτικα! Καὶ δὲν εἶναι μονάχα ἀφτό ὅ,τι κ' ἂν ἔκανε ὡς τώρα, εἶναι ἀνάλογο. Ὁ Ζαῖμης ὕστερ' ἀπὸ τοῦ πολέμου τὴν καταστροφὴ ἔπρεπε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τοὺς στρατιωτικούς, καὶ τῆριξε στὸν κορφοῦ. Ἡ ἀδερφικὴ του καρδούλα δὲν τὸν ἀφηνε. Ὁ Ράλλης ἔστειλε μουντζες (καλοκαρδιασμένες) τοῦ Δεληγιάννη στὸ 1885 κ' ὕστερα ἔγινε σταυραδέρφι καὶ πρωτοπαλλήκαρό του, παίρνοντας ὁ ἴδιος τίς μουντζες. Προχτὲς ἀκόμα, ὕστερ' ἀπὸ διαφορὰς παλαβρὲς, ἀφρησε τὴ Βουλὴ κ' ἔκλεψε τὸ Ἔθνος 500,000 δραχ. Ἐνα πρῶμα εἶναι τῆς ζωῆς του πόθος νὰ γίνεταί βουλευτής. Ὅλα τᾶλλα, τᾶχει δέφτερα».

Ὁ διεθυντὴς τοῦ «Πύρρου» ἀπαντῶντας στὸν κ. Παλλῆ λέει, ὅτι θαυμαζεὶ τὸν κ. Δεληγιάννη, διότι «διαβλέπει εἰς αὐτὸν συγκεντρώμενα τὰ ἐθνικὰ ιδεώδη, τὴν ἰσθὴν ἀντιληψίν, τὴν δέουσαν ἰσθὴν καὶ τὴν ἠθικὴν» καὶ διότι «ἀμυνόμενος τοῦ κ. Δεληγιάννη, ἀμύνεται αὐτοῦ τοῦ Ἔθνους, αὐτῆς τῆς Ἰδέας».

Κακομοιριασμένα ἐθνικὰ ιδεώδη, κακὸ ποῦ τὸ πάθατε!

ΚΑΛΩΣ

τὸν δεχτήκαμε τὸν κ. Δέλτα Δεληγιάννη. Μᾶς ἤρθε πάλι γιὰ νὰ φέρῃ τὴν ἀναμπουμπούλα στοὺς σταφιδικούς πληθυσμούς, μὰ περισσότερο γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ σεβαστὸ του θεῖο στὸν ὑπὲρ τῶν θεσμῶν ἀγῶνα του.

Λένε πῶς ὁ θεῖος τοῦγραψε νᾶρθη, καὶ τὸ πιστεύομε. Εἶναι ἀνάγκη κάτι νὰ γίνῃ γιὰ νὰ ἐπιστεφθοῦν μιὰ ὥρ ἀρχήτερα οἱ ἀγῶνες τοῦ κ. Θεσογιάννη ἀπὸ τὴ νίκη. Κι' ἀφοῦ αὐτὸ τὸ κάτι δὲν κατόρθωσε νὰ τὸ κάνη ὁ Σαμφάκος τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων, ἐζητήθηκα ἡ ἐπέμ-

σεδάσμια γριούλα, χαροκαμένη, κ' αὐτῆ. Ὁ γαμπρός του, τὰ δύο του παιδιὰ καὶ τὰ δύο τοὺς ξαδέλφια ὅλοι σύψυχα νὰ πνιγοῦν νὰ μὴ φανοῦν πουθενά! Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ ἀγριεμένη θάλασσα νᾶνοῖξῃ τόσα κυθούρια, νὰ μαυροφορέσῃ τόσα κορμιά!... Θέ μου, κ' ἄγριε μου Νικόλα. Βιγγελίστρα μου, φύλαε τὰ παιδικία μας!

— Καὶ ὅλους τοὺς θαλασσινοὺς!

— Χαρά' ττὴν ὑπομονὴν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου!

Καὶ ὅσω ζῆ—εἶπε πάλιν ἡ γριούλα—ὅσω βραστῶν τὰ πόδια του, ἔχουν τὸ ψωμάκι! Μὰ σὸν τὰ κλείσῃ κ' αὐτὸς τί θ' ἀπογείνῃ ἡ κακομοῖρα, χήρα γυναίκα, μὲ τὰ τρία τῆς κορίτσια καὶ μὲ τὰ δύο τῆς τάνηλικά τῆς, ἀρσενικά! Μὴν εἶναι μιὰ, μὴν εἶναι δύο... ἔξῃ ψυχὴς 'στοὺς πέντε δρόμους!...

Καὶ ὁμῶς ὁ γέρω-Νικόλας παντοτεινὰ ὑπομονετικός, χωρὶς νᾶγανακτῇ, χωρὶς νᾶξεστομίξῃ ἕνα λόγῳ βλάστημο, καθημερινὰ ἐξακολουθοῦσε τὴ δουλειὰ του ὡς προχτὲς ἀκόμη· καὶ μ' ὄλα του τὰ βασανισμένα του γεράματα, ταχτικά καθε ἀπομειήμερο ἐγύριζεν ἀπ' τοὺς θαλασσοδαρμένους κάβους του, κρατῶντας τὸ ψαράδικο κοφίνι του καὶ φωνάζοντας μὲ τὴ βραχνὴ καὶ τρεμάμενη φωνὴ του:

— Ψάρια τῆς ὄρας... ψαράκια λαχταριστά!

Ἔτσι ἐπέρασαν ὀκτὼ ἀλάκερα χρόνια, ὡς που

ἐπὶ τελους ὁ γέρω-Νικόλας ἐπέθανεν εὐχαριστημένος, σὸν εἶδεν ὀλοφάνερα πῶς «ὁ θεῖς ὄρφανὰ κάνει, μ' ἀμοῖρα δὲν τάφινει».

Ἡ πρώτη του ἐγγονή, ἡ Ὀμορφούλα, δεκαεπτὰ χρονῶν σεμνότατη καὶ πανώρια κόρη, ἀρραβωνιάστη μὲ τὸ καλύτερο παλληκάρι τῆς γειτονιάς, τὸ πρῶτο παιδί τοῦ κυρ Δημήτρη τοῦ Καλόκαρδου, τὸ τίμιο καὶ ἐργατικὸ νοικοκυρόπουλο τὸ Πέτρο.

Μὰ τὴν ἴδια ἐκείνη βραδεῖα τοῦ ἀρραβῶνα, ὁ γέρω-ψαράς, θες ἀπὸ τὴ χαρὰ του, θες ἀπὸ τὴ μεγάλη του λαχτάρα νᾶναπαυθῇ... μιὰ γιὰ πάντα, ἔπεσε 'στὸ στρώμα καὶ σὲ λίγες μέρες παράδωσε τὴν ἠρωϊκὴν του ψυχὴ 'στὸν ἀγγελὸ τοῦ εὐχαριστημένου, ὅπως ἔδειχναν τὰ ἰλαρὰ χαμόγελα ποῦ ἐξέφευγαν ἀπὸ τὰ χλωμὰ χεῖλη του...

Μὰ καὶ τὴν ὥρα ποῦ ξεψυχοῦσε, κάπου κάπου, μὲ τὸ ρόγγον τοῦ θανάτου, τὸν ἀκούγαν νὰ λέῃ βραχνὰ-βραχνὰ:

— Ψάρια τῆς ὄρας... ψαράκια λαχταριστά.

Σπέντοες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΔΟΥΛΩΣΥΝΗ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ

Πολλὲς φορὲς ἄκουσα νὰ λένε πῶς ἡ δημοτικὴ γλῶσσα εἶναι κουρέλι ποῦ μᾶς ἔμεινε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τὸ ἔθνος ἀναστένανε κάτω ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ καταχτητῆ καὶ γι' ἀφτό πρέπει νὰ τὸ πετάξομε, σὸν κουρέλι ποῦ εἶναι, στὸ κάρρο τοῦ σκουπιδᾶ. Καὶ λέγοντίς το ἔχουσε πεποῖθητη πῶς εἶναι σωστὸ, πῶς δὲ σφάλονται. Τίς ἄλλες ἀκόμα ἕνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους καθαρολόγους, ὁ μεγαλόσχημος καθηγητὴς τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων στὸ Πανεπιστήμιο, ἐπανάλαβε τὰ τριμμένα καὶ ἀφιλοσόφητα ἀφτὰ λόγια μπροστὰ στ' ἀνοιχτὰ στόματα τῶν φοιτη-

βασί του άνεψιού. Λένι άαδμά, κι αυτό τό πιστεύομα
δνι κατά διαγωγή του θείου θά τεθούν υπό τās διατάγās
του άνεψιού οι κ. κ. Μιστριώτης και Παπαστασινός ως
πρωτοπαλλήκαροι για τόν έθνικόν άγώνα.

ΤΟΣΟ ΣΠΑΝΙΟΙ

είναι οι δημόσιοι υπάλληλοι που έκτελούν τό καθήκόν
τους, ώστε κατάντησε να θεωρείται ήρωας ο υπάλληλος
έκείνος που δείχνει πώς δε διορίστηκε σε μιá θέσι
μονάχα για να παίρνη τό λουφέ, αλλά και για να
κάνη κάτι που να δικαιολογή μ' αυτό τό λουφέ που
παίρνει.

Τέτοιο ήρωισμό είδαμε στον κ. Μπενή Ψάλτη,
τόν είσαγγελέα κι' όταν στα Μιστριωτικά απέδειξε
πώς υπάρχουν έδω και Νόμοι που πρέπει να τους σέ-
βεται κανείς, όσο Μιστριώτης κι' αν είναι, κι' όταν
καταδίωξε τὰ διάφορα πορνόφυλλα, τό «Φλέρτ» και
τό «Φρού-Φρού» και τάλλα τάδεραφάκια τους, που βγή-
καν για να ενισχύσουν τόν άγώνα του Φραγκοελευθε-
τισμού.

Ο κ. Μπενή Ψάλτης μας άπαλλάξε άπ' αυτά.
Ο Θεός να τόν φωτίση να μάς άπαλλάξη κι' από με-
ρικά άλλα που όσο κι' αν δεν έχουν τήν ξεγυμνωμένη
σάχλα του «Φλέρτ» και του «Φρού-Φρού» εργάζονται
κι' αυτά κρατερώτατα να έκπορευόσουν τις ψυχές και
νάπομαρώνουν τους εύτυχισμένους άναγνώστες τους.

ΤΟ ΕΙΠΑΜΕ

κ' άλλοτε πώς ο κ. Καζάκης κι' αν δεν κατέκτησε τή
Μακεδονία με τους λόγους του και με τὰ ταξείδια του
κάτι όμως έκαμε πάντοτε, ήθικώτερο και άνθρωπι-
νώτερο από τους έδω συναδέλφους του, εκείνους τούλά-
χιστο που άγωνίστηκαν κι' άγωνίζονται να ρεζιλιέφουν
τό έθνος με τους Βυζαντινούς άγώνες τους.

Γι' αυτό—τί να σας πούμε;—ή άπόφασι που έ-
λαβαν οι φοιτητά να ύποδεχτούν κάπως πανηγυρικά
τόν καθηγητή τους πιθανόν να μη μάς ένθουσίασε και
τόσο, μά και δεν μάς φάνηκε παραλόγη. Έπειτα τό
κάτω κάτω, δεν είμπορεί κανείς, όσο δύσκολος κι' αν
είναι, να κατακρίνη τους φοιτητάς όταν τους βλέπη
νάσκολούντι με τέτοια ζητήματα που έχουν κάποιον
έθνικόν χαρακτήρα. Σε ποιá ζητήματα δεν πρέπει να
νακατεύονται καθόλου οι φοιτητά; τό είπαμε τόσες
φορές και δεν είναι καμμιά άνάγκη να τό ξαναλέμε.

των, που φαίνεται ο Θεός τους χάρισε γερά στομάχια,
γιατί καθώς έμαθα καταπίνοντάς τα δε νοιώθανε καμμιά
δρεξη έμετού.

Άλλά μπορούμε να μάθουμε από τόν κ. καθηγητή
και τους άλλους που λένε τὰ ίδια λόγια συχνά-πυκνά, σε
δόγματα πιά στερεωμένα και καθιερωμένα από μακριά έπι-
στημονική δουλειά, με ποιá γλώσσα μπόρετε και μόρ-
φως ά γίγαντας Μιαούλης, οι μεγαλόπρεποι στα καμώ-
ματα και στις ιδέες Κολοκοτρώνης, Καραϊσκάκης, Μπό-
τζαρης, Κανάρης και τόσοι άλλοι, που άποτελούσαν έξοχη
σειρά από έξοχους πατριώτες και ανθρώπους που σκέ-
φονταν καλά, και θά είμασταν εύτυχισμένοι ά σήμερα
είχαμε κ' ένα μόνο, τόν πατριωτισμό τους; Και θυσία-
σαν τήν ήσυχία τους και τό παρή τους, τό δυσκολεκερι-
σμένο, για ένα ιδανικό, τό ιδανικό της πατρίδας πούναι τό
άψηλότερο και τό πιο έξγενικό από όλα τάλλα ιδανικά
ένόσο ο κόσμος δε νοιώθει τί θά πη άπόλυτος πολιτισμός,
σε ποιá γλωσσικό όργανο, πείτε μου πώς παρκαλώ, έ
νοιωσαν οι γενναίοι της βάρβαρης εκείνης εποχής καθώς
λέτε, να σηκώνεται μέσα τους, σαν ήσκιος όλυμπίας
θεός, ή υπερήφανη Ίδέα της άφροδιαικήσης, της άφτου-
παρξης; Δεν μπορείτε βέβαια να μου πητε πώς οι άθρω-
ποι άφτοι μορφωθήκανε με τήν άρχαία γλώσσα ή με τήν
άμιλησιá και βουβαμίρα. Η θά μου δώσετε για άπάν-
τηση, θά μου φέρετε στα μάτια μου μπροστά τὰ λίγα

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

A

Πρωτοχρονιάτικος Καρνάβαλος

Ο Μιστριώτης γεγηθός, τρίφων χρυσήν έλπίδα
Πώς άρδην θά καταστραφούν οι παίδες τών χυδαίων
ο βίος δε ο έαυτού θά άποβη μακραίων,
Στό νέον έτος εισπηδή καβάλλα σε σανίδα

B

Προσευχή

Νύν άπολύεις, Δείσποτα, κάμε τόν Συμεώνα
δτι εισείδον όφθαλμοίς Γιγαντογλωττομάχον
τόν Μιστριώτην να δρμή εις Γλωττικόν άγώνα
με μένος δέκα λαγών και κεραών έλάφων
Ισπεύοντα ταχύποδα και κρατερών χελώνα
NTABANOS

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΣΑΜΙΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Άγαπητέ «Νουμά»,

Γνωρίζεις, πιστεύω, ότι αυτή τήν εποχήν μες
οι Σαμιώτες έχομεν πολιτικήν άνακωχήν. Τώρα οι
νόμοι κοιμούνται, οι άφεντάδες καλοπιάνουν τους
παραμικρούς, οι μεγάλοι άνοίγουνε τὰ πουργιά τους
και δανείζουνε τους πτωχούς; γιατί πλησιάζουν οι
έκλογές. Με λίγα λόγια είχαμεν σαρακοστήν ένα και
μισό χρόνο, τώρα όμως που πλησιάζει ή σύνταξις
των καταλόγων φθάνει που θά πούμεν ή μεγαλοβδο-
μάδα που καθενάς έτοιμαζεται για τήν Λαμπρήν
έτσι έτοιμαζονται και οι κομματάρχη για τόν έκλο-
γικόν άγώνα, όπως δε ίκανοποιήσουν τās άπαιτή-
σεις των ψηφοφόρων των άρπάζουν ένα που νάχη
δυό ή τρείς ψήφους, αν και δεν είναι άξιοι ούτε για
άγροφύλακας, τόν βάζουν άξιωματικό, έναν που ση-
μαδεύει τόνόμα του, δάσκαλο κτλ. Άλλά οι τσανα-
κοφόροι προτιμούν τό δασκαλικό έπάγγελμα για
πιο μεγαλείο, και έτσι σήμερα ακούμεν διώρισαν
τόν τάδε Σαπουνά εις . . ., τόν δεινά Τσαγκάρη εις
τό Καρλόβασι, στη Πορφυριάδα. Αυτό τό κακό δεν
περιορίστηκε μόνον για τὰ δημοτικά σχολιά αλλά

σχολειά που υπάρχανε με τους ευπόλυτους μαθητάδες και
τους άγράφματους δασκάλους; Έκείνη ή γλώσσα άκαλ-
λιέργητη άκόμα, κουρέλι της σλαβικής και της ασκαμοι-
ριάς, βάρβαρη, κατά πώς τή λένε, (αν μπορούσαν να
νοιώσουν κάτι, να φιλοσοφήσουνε πιο βαθιά και να ψυχο-
λογήσουν, έπρεπε άφτη ή λέξη να μην έξγαίνε ποτέ
από τό στόμα τους, γιατί βάρβαρη γλώσσα ούτε ύπαρξε
ποτέ στον κόσμο, ούτε ύπαρχει, αλλά μόνο φαίνεται
στούς ξένους κακόφωνη και μπορεί να είναι και άτελής
για τήν έκφραση νοημάτων που δεν τὰ έχει ο λαός που
τὰ μιλεί) μπόρεσε να μάθη στούς ήρωες της εποχής έ-
κείνης τί θά πη πατρίδα και τί θά πη έθνος και πώς
πρέπει κανένας να θυσιάζεται για άφτην. Ένώ σήμερα ή
ξευγενισμένη ή καθαρεύουσα μάς μαθαίνει πώς να άλλη-
λοτρωγούμεστε, να δωροδοκούμαστε, να κλέπτουμε τήν
πατρίδα, να μην έχομεν ιδανικό κανένα και να παραλυ-
ούμαστε και ως κράτος και ως κοινωνία.

Ά! έξεχασα, και θά είταν άδικο ά δεν ήτο θυμόμουνε,
οι καθαρολόγοι έχομεν ένα μεγάλο ιδανικό. Θέλομε μολη
τή δύναμη της ψυχής τους να μάς άρπάζουν από τάφτι
και να μάς πάνε δυό χιλιάδες και τριακόσια χρόνια πίσω,
να μάς δώσουνε για γλώσσα τή γλώσσα του Δημοσθένη
και του Ξενοφώντα και τις συνήθειες τους και τόν πολι-
τισμό τους. Έιερδ άφτό τό ιδανικό και άγιος ο σκοπός
τους, μά δε μπορούνε να καταλάβουν οι πολυγραμματι-

δυστυχώς έφθασε και 'σαυτό τό Πυθαγόρεια γυμνά-
σιο άκόμα. Σ' αυτό πλην έκτός ενός Τσιγαρατζή δπου
τόν έβαλαν καθηγητήν στη γυμναστική έδότησαν
και ένα άλλο, δπου κριμα είναι να τόν πη κανείς και
δάσκαλο, να διδάσκη τὰ Φραγκτζέζικα και αυτός
είναι ο σούρ Άλεξάκης. Παραδίδει Voltaire και
Racine κατά τό πρόγραμμα των δικών σας γυμνα-
σίων, ένφ οι μαθητά και δη οι τελειόφοιτοι ούτε
άναγνώσειν δεν ήξεύρου. Γιατί ο εν λόγω κύ-
ριος είναι φιλάσθενος και άπουσιάζει κάθε έβ-
δομάδα τούλάχιστον δυό φορές. Άλλά και όταν
πηγαίνει είναι κατά τύπον μόνον, γιατί κουνιέται
άπάνω στην έδρα και τρώγει παστιλιες και καρ-
μέλες (φαίνεται για νάνοιξη ή φωνή του και να
βοηθή τους καλογήρους στο μαναστήρι που συχνά-
ζει). Δεν γνωρίζω κέγω σε πλιό μέρος θά είναι υπο-
φερτή ή διδασκαλία του. Ημπορείτε να φαντασθήτε
τι πρόδος γίνεται άφου είδοποιεί τους μαθητάς
πότε «θα έξέλθωσι να είπωσι μάθημα». Αυτά
είναι εις γνώσειν των συναδέλφων του και του γυ-
μνασιάρχου, ο όποιος μη ύποφέρων τās πολλās άπου-
σίας του έγραψε στο λογιστήριο και του έκράτησαν
από τόν μισθόν του.

Και οι βουλευτά γνωρίζουν πώς εργάζονται
και για αυτό μου είναι μυστηριώδες πώς να μένη εις
τήν θέσει του. Ίσως τόν θέλουν για τὰ σαλόνια των
τάφεντικα ή για να τους διδάσκη τόν πολιτισμόν...

Θά μου πης ίσως δεν έχετε κανένα Σαμιώτη
να πάρη τήν θέσι και τόν έχομεν κατ' άνάγκην, ή
έχετε κι' είναι από τάλλο κόμμα. Θά σου πω κέγω
δτι δεν έχομεν Σαμιώτες δυστυχώς, αλλά έδω στο
Βαθύ μένου πολλοί Γάλλοι και μάλιστα στο έμπα-
ρικό Λύκειο τ' Άλκιβιάδη Σπυριδη τὰ γαλλικά δι-
δάσκει ένας Έλβετός παιδαγωγός καλός και φορ-
τωμένος από πείρα, κατά τήν έξεταστικήν έπιτρο-
πήν. Να πρόσωπα καταλληλων. Άλλά και αν
δεν υπάρχη πρόσωπον, για τόσες δουλιές καλέ-
σανε από τό έξωτερικό και για αυτήν γιατί
δεν προσκαλούν; Άλλά για να μη κοπιάζουν, έγω
τους λέγω ίσα ίσα άφ' ου τό ταμείο μας είναι άδγιο
και γενήκαμε ζητιάνοι για δάνειο και πάλιν δεν
δίδουν, καλόν και εύχης έργον θά είναι στη θέσι
του κοκκαλογλύπτου Άλεξάκη να διορισθή άντις έπι-
μισθίου ο εις τήν Άστικήν Σχολήν διδάσκων Έμ.
Γεωργίου και έτσι τό ταμείο θάχει κέρδος 500
γρ. τούλάχιστον τόν μήνα και τὰ παιδιά θά μά-
θουν περισσότερα.

Βαθύ, Σάμου. Νοέμβρης 1903.

Σ Δ ΑΝΤΡΟΪ Σ

σμένοι και πολυδιαβασμένοι άφτοι σοφοί πώς καμμιά
γλώσσα από τόν καιρό που γίνηκε ο κόσμος, δε γύρισε
δχι δυό χιλιάδες χρόνια πίσω, άλλ' ούτε δυό αιώνες;
Άφτό κανένας μπορεί να τό παρομοιάξη μ' ένα καλόν
ρουχο, που πολεμούνε να τό κάνουν καινούριο, μπόσιακ'
ποτέ δεν μπορεί να έχη τήν πρώτη άντοχή και τό πρώτο
λουστρο. Του χάκου λοιπόν πασκίζουν κι άδικα πολε-
μούνε. Για κάθε άλλο πράμα μπορεί να υπάρχη πρώην
καθεστώς που να γίνεται και νυν καθεστώς, για τή γλώσσα
δμως άδύνατο.

Η νέα εκείνη γλώσσα, που τή λένε άρχαία, γέρασε,
σαν κάτιτις ζωντανό, όργανικό, έφτασε σε σημείο άπο-
σύνθεσης που είναι άκολούθημα της παρακμής και από
τήν άποσύνθεση εκείνη γεννήθηκε ή νεώτερη έλληνική
και σήμερα έμεις με έργα πείρας να τήν πλουτίσουμε
προσέχοντας με σεβας στη γραμματική της και στο λε-
χτικό της και να τή φέρουμε σε μιá άκμή που να μπορεί
να συγαριθη με τή μετέρα της τήν πεθαμένην. Άφτό
προσπαθήσανε να κάνουνε πολλοί παππούδες μας Βυζαντι-
νοι, άφτό προσπαθήσανε να κάνουνε ο Σολωμός, ο Βη-
λαρζα, ο Ροϊδης, ο Βιλαωρίτης; και ο τολμηρότερος άντι-
πρόσωπός τους ο Ψυχάρης.

Άλλά οι δασκάλοι δεν τό βλέπουνε με καλό μάτι,
πως δεν τόβλεπαν κ' οι πρόγονοι τους οι Βυζαντινοί, να
τους χαίρουνται τούμπανο, και προσπαθούνε με καλό ή

ΒΟΛΕΛΑΙΡ

ΜΕΘΥΣΤΕ

Πρέπει νᾶσαι πάντα μεθυσμένος. Για νὰ μὴν αισθάνεται τὸ σιχαμένο φορτίο τοῦ Χρόνου νὰ βαρένη στοὺς ὤμους σας καὶ νὰ σὲ γέρνη στὴ Γῆ, πρέπει νᾶσαι μεθυσμένος ἀδιάκοπα.

Ἄλλὰ μὲ τί! Μὲ ποίηση, μὲ ἀρετὴ μὲ ὅ,τι θέλετε. Ἄλλὰ νᾶσθε μεθυσμένοι.

Κι' ἂν καμμιὰ φορά στὰ σκαλοπάτια κάποιου παλατιοῦ, στὰ πράσινα χορτάρια ἐνὸς χαντακιοῦ, στὴ θλιβερὴ μοναξιά τῆς κάμαράς σας ξυπνήσετε, καὶ τὸ μεθύσι σας ἐλαττώθηκε ἢ πέρατε, ρωτήστε τὸν ἄνεμο, τὸ κύμα, τὰ ἄστρα, τὰ πουλιὰ, τὸ ρολόγι, ὅ,τι φεύγει, κείνο ποῦ στενάζει, κείνο ποῦ τραγουδεῖ, ὅ,τι μιλεῖ, ρωτήστε το τί ὄρα εἶναι; καὶ ὁ ἄνεμος, τὸ κύμα, τὸ ἄστρο, τὸ ρολόγι θὰ σᾶς ἀπαντήσουν. «Εἶναι ὄρα νὰ μεθύσετε, Για νὰ μὴν εἰστε οἱ τυραγνισμένοι σκλάβοι τοῦ Χρόνου, μεθύστε, νᾶσθε μεθυσμένοι πάντα. Μὰ κρασί, μὲ ἀρετὴ, μὲ ποίηση, μὲ ὅ,τι θέλετε.

M. N. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ὁ Σακρός τοῦ «Ἐμπρός» μᾶς ἀποκάλυψε τὴν περασμένη ἐβδομάδα πῶς ὁ κ. Μιστριώτης εἶναι ἀνθρώπος ἀπὸ γρανίτη»

— Καλῶς ὁ λόγος του, μὰ ὅλος ὁ κόσμος ξέρε· πῶς τέτοια πράματα, σὺν τὸν κ. Μιστριώτη, φτιάχνονται ἀπὸ κοκκινόχωμα στὰ σταμνάδικα.

— Ἡ γλώσσα μας ἢ ζωντανή, καὶ ἡ γλώσσα μας ἢ ξένη, ἢ καταρρέουσα, εἶναι γεμάτη ἀπὸ ξένες λέξεις.

— Ὅχι μονάχα Γαλλικῆς, Ἑγγλέζικες, Τούρκικες, καὶ Ἰταλικῆς, ἀλλὰ καὶ Ρούσσικες ἀκόμα.

— Τὸ ὑποστήριξε μιὰ κυρία αὐτὸ κάπου. Κι' ὅταν τὴν ρώτησαν ποιὰς εἶναι αὐτὰς οἱ Ρούσσικες λέξεις, ἢ κυρία γωρὴς νὰ στενοχωρηθῆ καθόλου ἀπάντησε:

— Μὰ τὸ ἐκ τῶν ὠν οὐκ ἄνευ δὲν εἶναι Ρούσσικο; Δὲν ἔχει τὴ ρούσσικη κατάληξι ἐφ;»

— Ὁ Γυμνασιάρχης τῆς Πλάκας κ. Σακελλαρόπουλος γαμπρός τοῦ Μιστριώτη, ἔχει ὑποχρεώσει τοὺς μαθητὰς του νὰ γράζουσαν τοὺς «Ρητορικὸς λόγους» τοῦ σεβαστοῦ του πενθεροῦ, γιὰ νὰ κάνουν ἀπ' αὐτοὺς «ἐκθέσεις ἰδεῶν».

— Νὰ λοιπὸν οἱ πατριωτικοὶ λόγοι ποῦ ἀναγκάζουν τὸν σεπτὸν «Διδάκαλον τοῦ Γένους» νὰ σκίζεται γιὰ τὴ γλῶσσα του. Ἴτε, παιδερὶ Ἑλλήνων, περὶ παραδῶν ὁ ἀγὼν!

κακὸ μέτο νὰ ἀπατήσουνε τὸ πλῆθος, καὶ βλέπουμε κατὰ δυστυχία πῶς τὸ κατορθώνουμε.

Καὶ δὲν ξέρουν τί κακὸ κάνουν καὶ στὸν ἑαυτὸ του καὶ στὸ ἔθνος τους καὶ στὴν ἐπιστήμη τους σὰ λένε τὴ γλῶσσα τὴ φυσικὴ ποῦ μιλοῦν ἄφροι καὶ ὅλο τὸ ἔθνος, λέφτερο καὶ δοῦλο, χυδαῖα καὶ θυμητικὸ τῆς σκλαβιάς. Τὸ ἔθνος ποῦ πρὸ οὐδὸντα χρόνισ εἴτανε σκλαβωμένο, εἶναι τὸ ἴδιο ἔθνος ποῦ σήμερα εἶναι λέφτερο, κ' ἡ γλῶσσα ποῦ μιλοῦσε τότες εἶναι ἢ ἴδια γλῶσσα ποῦ μιλεῖ σήμερα. Λεφτερῶθηκε τὸ ἔθνος, λεφτερῶθηκε κ' ἡ γλῶσσα. Ἡ λεφτεριά τοῦ ἐδῶσε τὰ μέσα νὰ μορφωθῆ καλύτερα, νὰ ἀναπτυχθῆ καὶ ὅσο μορφώθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε τὸ ἔθνος τόσο μορφώθηκε κ' ἀναπτύχθηκε κ' ἡ γλῶσσα του. Ἀφροὶ ποῦ ποῦ κανέναν καὶ τὸ καταλάβῃ ἔφοκα σὰν πιάση καὶ παραβάλλῃ ἕνα διάλογο τοτινὸ μ' ἕνα διάλογο τωρινό. Ὁ Βηλαρᾶς, τὸ προνομιούχο κείνο πνεύμα τῆς ἀναγέννησης τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων, ποῦ ἔγραφε τὴ δημοτικὴ γλῶσσα τῆς ἐποχῆς του ποῦ ποῦ νὰ χρησιμεύῃ γιὰ πρόχειρο παράδειγμα, ὄχι μὲ τὰ γραφομένα του ποῦ ἔχουνε κάποια τέχνη φραστικὴ, ἀλλὰ μὲ τὰ ἀπλὰ ἀκείνα λόγια του ποῦ ἀφοδύρητα ἔβαιναν ἀπὸ τὴν πέννα του. Τότες τὸ λεχτικὸ εἴταν ἱκανὸ νὰ περιγράψῃ σωστὰ καὶ δυνατὰ μάλιστα καθὲς σκέψῃ δύσκολη ἢ ἀπλῆ, ἀπόδειξη ποῦ ὑπάρχει ἢ συνεννόηση, σήμερα προστεθήκανε ἕνα σωρὸ πράγματα, ποῦ βαφτιστήκανε παίρνοντας ὀνόματα ἢ ἀπὸ

— Ἀστραφε κ' ἐβρόντησε ὁ κ. Βρουδούρης πῶς θάποκλεισθῆ στις ἐκλογὰς τὸν κ. Μπουφιδῆ ἀπὸ τὴ Λειβαδιά.

— Κάτι ἤξερε λοιπὸν ὁ κ. Θεοτόκης ποῦ δὲν τὸν ἔκανε ὑπουργὸ τῶν Ναυτικῶν, γιὰτὶ τότε θὰ ἤμποροῦσε ἀξίολογα ὁ περίφημος αὐτὸς ἀποκλεισμὸς νὰ γίνῃ καὶ κατὰ θάλασσαν.

— Πολεμικώτατος ἀνὴρ αὐτὸς ὁ κ. Στάης ἐπὶ τέλους.

— Ὅρῃστε, μόλις ἄρπαξε τὰ γκέμια τῆς Παιδείας στὰ χέρια του κ' ἀμέσως ἄρχισε νὰ κινητοποιῆ τὰς λεγώνας τῶν μικρῶν μαθητῶν.

— Ἡ πρώτη κινητοποίησι εἶναι μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Πρίγκηπα Ἄνδρέα. Κρίμα μονάχα ποῦ ὁ κ. Στρατάρχης δὲν ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μαθητικῶν λεγώνων καὶ δὲν ἔδινε τὰ στρατιωτικὰ προστάγματα.

— Μὰ Βουλὴ κατέστησε αὐτὴ ἢ Ἰατρικὴ Ἑταιρεία;

— Εἶναι ἀδύνατο νὰ συνεδριάσῃ μιὰ φορά καὶ νὰ μὴ μαλλιοκουβαριασθοῦν τὰ μέλη της.

— Δυστυχῶς αὐτὴ τὴ φορά δὲν εἶμπορεῖ νὰ εἰπῆ κανεὶς πῶς αὐτὸ συμβαίνει κ' εἰς Παρισίους, γιὰτὶ ἐκεῖ δουλεύουν οἱ γιατροί, ἐνῶ ἐδῶ δουλεύουν οἱ μαγκουρές τους.

— Μᾶς εἶπαν πῶς κάποιος Γυμνασιάρχης, ὁ κ. Δῶλος, ἀφοῦ ἔβγαλε ἕνα λόγο ἔρρημερὸ στοὺς μαθητὰς του κατὰ τῆς ἐθνικῆς μας γλώσσας κατόπι τοὺς ὀχρῶσε νὰ γράψουν τὴ γνώμη τους... γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα!

— Τὸ ὕπουργεῖο τότε ἐνθουσιάζηκε ἀπὸ τὸ παιδαγωγικώτατο κ' ἐκπαιδευτικώτατο αὐτὸ πραξικώπημά του, ὡστε ἀμέσως τὸν ἐπροβίβασε ἀπὸ Γυμνασιάρχης... σὲ καθηγητὴ τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς. Τοῦ ἔβριζε, μὰ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ προβιβασμός.

— Τὰ συχαρήκια μας στὸν κ. Καραβία τῆς «Μακεδονία» ἀφοῦ κ' ὁ κ. Μιστριώτης ἀναγνώρισε τὸ σκηνικὸ του Μακεδονοοργηγῆ ὡς ἀδράμα ἐθνικὸν κ' ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ πεποιτημένον.

— Ὁ κ. Μιστριώτης τοῦ ἐδῶσε ἀκόμα τὴν ἀδειαν αἶνα διδάσκηται ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ μάλιστα ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσει.

— Τέτοια ἀδεῖα ἐπέγραψε ἀπὸ τὸ σοφὸ καθηγητὴ καὶ μεις γιὰ τὴ μεταφρασί τοῦ «Δάρνη καὶ τῆς Κλόης» ποῦ ἀρχίζομε ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο.

— Ὁ σεβαστὸς καθηγητὴς ἐδουλολεύθηκε στὴν ἀρχὴ νὰ μᾶς τὴ δώσῃ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπέσθηκε ἀφροῦ ἐβάλαμε καὶ δέκα Δεληγιαννικῶς βουλευτὰς νὰ τοῦ μιλῶσσαν.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΑΚΟΥΣΑΜΕ

Πῶς ὁ κ. Μιστριώτης συχάθηκε τὸνομά του, ποῦ εἶναι τῆς χυδαίας, καὶ θέλει νὰ ὀνομαζέται Ἄδωνις.
Πῶς ὁ κ. Χατζιδάκις παράγγειλε ἐπίτηδες φορέματα καὶ

τὴν ἀρχαία, ποῦ ποῦ ποῦ κανέναν νὰ τὰ πῆ τεχνικὰ ἢ φιλίστηκαν ἀπὸ τὸ ὕλικὸ τῆς ζωντανῆς. Γι' ἀφρὸ ἀκοῦμε σήμερα τίς λέξεις καὶ στὰ πιδ ἀπόκεντρα χωριὰ τῆς Ἑλλάδας: μονοπόλιο τοῦ ἀλατιοῦ, πανεπιστήμιο, ἤλεκτρισμὸς, ἀερόστατο κτλ.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ κάνουν τέτοιες παραβολὰς οἱ καθαροὶ λόγοι. Ὁ Κοραῆς μεγάλος ἀλήθεια φιλόλογος καὶ ἀνθρωπος μεγάλος, ἔκανε ἕνα μεγάλο λάθος στὴ ζωὴ του. Ἐβλήθη νὰ μορφώσῃ σὲ μιὰ μέρα τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα καὶ πῆρε τὴ δυστυχισμένη τὴ δημοτικὴ στὰ χέρια του καὶ τῆς κόλλησε ἀκαλαίστητα καὶ ἴσως ὀχι πολὺ μελετημένα λέξεις καὶ τύπους, ποῦ ἢ ἀμοιρῆ δὲν μποροῦσε νὰ τίς βαστάξῃ καὶ νὰ τίς χωνέψῃ. Μὰ καὶ ὁ Κοραῆς δὲν εἶναι γιὰ μεγάλη κατηγορία, δὲν τοῦ ἄξιζε τὸ τόσο βουζοκόπι ποῦ τοῦ κάνουμε. Ζοῦσε σὲ μιὰ ἐποχὴ ποῦ στείλθησε εἴτανε βάρβαρη καὶ ἐπειδὴ κατὰλίθε πῶς ἢ βαρβαρῶσθη τὰ βιβλία ἔχει γιὰ ἐξημερωτικὰ μέσα περισσότερο ἀπὸ καθὲ ἄλλο πρᾶγμα, καὶ ἐπειδὴ τοῦ φάνηκε πῶς ἢ γλῶσσα τῶ βιβλίων, τρανὸ κ' ἀφροῦ λάθος, εἶδε κ' ἀποεῖδε, ἔφκιασε καθὼς ἐφιασε μιὰ γλῶσσα στὸ λεφτό. Καὶ τὴ γλῶσσα ἐκείνη, παρατηγῶντας οἱ δύστυχοι καθαροὶ τὸν ἀρχηγὸ τους τὴ φέρανε ὅσα σημεῖο, ποῦ ἂν ξυπνοῦσε ἀπὸ τὸ μεγάλο του ὕπνο ὁ Κοραῆς θὰ ἐτρεβε τὰ μάτια του. καὶ θαύσαζε τὰ ρούχα του, καταποῦς λέξι ἢ φωνῆ. Εἶπα ἂν ξυπνοῦσε ἀπὸ τὸ μεγάλο του ὕπνο καὶ θυμηθῆκα πῶς πολλὰς φορές μοῦ ἤρτε στὸ νοῦ πῶς ἂν ζοῦσε σήμερα ὁ

μαποῦλα' γιὰ τὰ Γερμανικὰ του τσιζι, ποῦ θὰ βγάλλῃ λόγο στὴν Ἀκαδημία τοῦ Βερολίνου.
Πῶς ὁ Συντάκτης τῆς «Ἐσπερινῆς» δὲ διάβασε παρὰ μονάχα τὸν «τίτλο» τῆς Ἱστορίας τῆς Ρωμοσύνης.
Πῶς καλλίτερα νὰ περιμένῃ νὰ γραφῇ ἢ Ἱστορία τῆς Προστυχῶσυνης».
Πῶς ὁ κ. Λεβίδης εἶδε στὸν ὕπνο του πῶς φιλοῦσε τὸ Βγγέλιο τοῦ Πάλλη.
Πῶς ὁ κ. Σωτηριάδης τὸ φασάει καὶ δὲν κρυώνει ποῦ τὸν πῆρανε γιὰ μαλλιάρο.
Πῶς ὁ κ. Φιλαδέλφειος ἔγραψε τοῦ Παλαμᾶ νὰ τοῦ σταίλη πίσω τὰ χρήματα τοῦ «Ὑμνου τῆς Ἀθηνᾶς».
Πῶς ὁ Παλαμᾶς ἀπάντησε πῶς θὰ τὰ πλερώσῃ μ' ἕνα «Ὑμνο στὰ Ξαναμωράματα».
Πῶς ὁ κ. Κλέων Ραγκαβῆς κινδυνεύει νὰποθάνῃ ἀπὸ ντροπή.
Πῶς ὁ «Νουμάς» τοῦγραψε πῶς ὁ μόνος τρόπος νὰ σωθῇ εἶναι νὰ μὴ σκαλιζῇ φοβίμα.
Πῶς ὁ κ. Ξενόπουλος συλλογιέται πῶς νὰ κατακρίνῃ καὶ τοὺς φοιτητὰδες καὶ τοὺς μεταφραστὰδες καὶ τοὺς Νουμάδες καὶ νὰ βγῇ αὐτὸς ὁ μόνος μὲ γνώση.
Πῶς ὁ κ. Βικέλας ἀποφεύγει καθὲ ὀμιλία γιὰ γλωσσικά, μὴν τύχη καὶ κακοκαρδίση τοὺς δημοτικὸς, τῶρα ποῦ ἄρχισαν καὶ πληθαίνουν.
Πῶς ὁ κ. Πολίτης βλαστημάει τὴν ὄρα ποῦ παντρέφτη τὴν Καθαρεύουσα, γιὰτὶ κάμνει κρυφὰς ἀπιστίες μὲ τὴ Δημοτικὴ.
Πῶς ὁ κ. Δροσίνης βαρέθηκε τίς παλιὰς του ὀγάπες, καὶ κάμνει φανερὰς ἀπιστίες μὲ τὴν καθαρεύουσα.
Πῶς ὁ κ. Ἐπισκοπόπουλος ἄρχισε καὶ συλλογιέται σπουδζιά ἂν δὲν εἶναι καλλίτερα νὰ πᾶσῃ νὰ γράξῃ Γαλλικὰ, καὶ νὰρχισῇ κ' αὐτὸς ρωμαίτικα.
Πῶς ὁ Ψυχάρης σὰ διάβασε τὰ τελευταῖα Μιστριώτικα ἔσπασε τίς τιράντες του ἀπὸ τὰ γέλοια.
Πῶς οἱ ὀπαδοὶ τῆς «Μέσης Σχολῆς» ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω εἶναι τράγοι.
Πῶς ὁ κ. Σουρῆς εἶναι κ' αὐτὸς τῆς «Μέσης Σχολῆς» ἀγιά νὰ ταιριάζῃ ἱστικῶς.
Πῶς ὁ κ. Βάλδης θὰ γράψῃ πᾶς τὸ μῆνα ποῦ δὲν ἔχει Σιάβεατο.
Πῶς ὁ Σουλτάνος, ὁ Βεζύσης, κ' οἱ μεγαλήτεροι πολιτικοὶ τῆς Τουρκίας εἶναι μὲ τὸ Μιστριώτη.
Πῶς ἢ Βουλγαρία ὄη σύσσωμος εἶναι μὲ τὸν Κόντο.
Πῶς μὲ τὸν Χατζιδάκι εἶναι ἢ Ρωσία.
Πῶς ὁ Μιστριώτης λέει καὶ ψεματικὰ κίποτες.
Πῶς εἶδε ἕνα ξερὸ τηλεγράφημα σὲ ἀγγλικὴ ἔφημερίδα σταλμένο ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα, καὶ τὸνόμασε «ἐπιδοκιμασία».
Πῶς στὰ χάλια ποῦ βρέθηκε, τί πειράζει νὰ πῆ κ' ἕνα ψεματικά.

Πόλη, 25 τοῦ Νοεμβρίου.
ΑΧ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ